

ת"פ 33066/09/13 - מדינת ישראל נגד א' נ'

08 דצמבר 2014

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 33066-09-13 מדינת ישראל נ' נ'
בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה:

נגד

א' נ'

הנאשם:

נוכחים:

בא-כוח המאשימה - עו"ד צוריאל שגב

בא-כוח הנאשם - עו"ד אליס שמאי

הנאשם התייצב

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, כמפורט בהכרעת הדין, במסגרת הסדר טיעון. בהתאם להסדר הטיעון נשלח הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקיר, כשעתירת ההגנה היתה לביטול ההרשעה בעוד שהמאשימה הודיעה כי היא עומדת על הרשעת הנאשם ועותרת למאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות, לצד מרכיבים נוספים.

בבית המשפט התקבלו שני תסקירי שירות מבחן - האחד מחודש אוגוסט 2014 והשני מהימים האחרונים. תסקירי שירות המבחן סוקרים את הרקע האישי, המשפחתי והתפקודי של הנאשם, את פנייתו לטיפול במרכז לשלום המשפחה ומניעת אלימות באור יהודה, ואת הטיפול הממושך שעבר. בתסקירים עומד שירות המבחן על גורמי הסיכון והסיכוי וממליץ בסופו של דבר להימנע מהרשעה, בין היתר על-מנת שלא לפגוע בעתיד האישי והמקצועי של הנאשם שהוא נהג מונית.

לאחר קבלת התסקירים נותרו הצדדים בעמדותיהם המקוריות. בא-כוח המאשימה טען כי יש מקום להרשעה ועתר לעונש עליו הצהיר, שהוא לשיטתו עונש בתחתית מתחם הענישה שהציג. ב

באת-כוח הנאשם טענה כי מתקיימים כל התנאים שנקבעו בדין לעניין הימנעות מהרשעה ואף הציגה פסיקה התומכת, לשיטתה, בעמדתה. לחילופין וככל שבית-המשפט אינו מקבל את עמדתה, טענה באת-כוח הנאשם כי המתחם שהציג

עמוד 1

חברה גבוה ואינו משקף את מתחם הענישה וכי יש להסתפק במאסר מותנה לצד של"צ ומבחן.

השאלה העיקרית העומדת להכרעה היא שאלת ההרשעה. ההלכות הנוגעות לעניין הימנעות מהרשעה ידועות ואין צורך להרחיב בהן. די שייאמר כי בכל הנוגע לבגירים, מדובר בתוצאה שהיא יוצאת דופן, שבית-המשפט שוקל אותה רק באותם מקרים בהם בית-המשפט מתרשם כי אין הלימה בין חומרת המעשים בנסיבותיהם ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי לבין מידת הפגיעה בנאשם ובאופק חייו.

בתיק שלפניי, בבואי לבחון את חומרת המעשים בנסיבותיהם, אינני יכולה להתעלם מן הרקע למעשים, הן לקולא והן לחומרה. אכן, הנאשם היה מצוי בהליך גירושין עם המתלוננת והאירוע בכללותו אירע בתום דיון אשר כפי שהבהיר הנאשם, עורר אצלו כעס ותסכול. עם זאת, בחינת שרשרת המעשים שהתפרשה על פני מספר שעות, מעלה כי הנאשם ביצע שורה של פעולות מול המתלוננת, בפרקי זמן שונים, באופנים שונים ובמקומות שונים. חלק לא מבוטל מעובדות כתב האישום מהווה אמנם רקע לעבירות בהן הורשע, אך יש בו כדי ללמד על התנהלות אובססיבית, בלתי מרפה ומטרידה של הנאשם אל המתלוננת, התנהלות הצובעת בצבעים מחמירים יותר את מעשי העבירה שביצע. כך, מבחינת רקע, כשהנאשמת סירבה לשוחח עם הנאשם הוא צעק עליה, קילל אותה, התיישב על תא המטען של הרכב, התיישב בהמשך על מכסה המנוע של הרכב, רץ אחרי הרכב, ניסה לפתוח את דלת הנהג, נכנס לרכב, כיבה את הרכב, נטל את המפתחות ועזב את המקום עד שהמתלוננת נאלצה לדחוף את הרכב שחסם את התנועה בחניון, לאחר מכן חזר למקום והשליך על המדרכה את מפתחות הרכב, לאחר שהוציא מן השלט את הסוללות. בהמשך הגישה המתלוננת תלונה והגיעה לבית אמה, הנאשם הגיע למקום וביקש פעם נוספת לשוחח עמה, המתלוננת סירבה ואז עלה אל גג הרכב, מחץ את גג הרכב וגרם נזק בשווי של למעלה מ- 3,000 ₪ לרכב. המתלוננת עזבה את המקום והנאשם נסע אחריה לביתה, המתלוננת הגיעה לביתה וגם כשהיתה בביתה התקשר אליה הנאשם ואמר לה כי הבטיחה לשוחח עמו, אך המתלוננת לא היתה מעוניינת בכך. משכך, בפרק זמן של כ- 4 שעות התקשר הנאשם אל המתלוננת 111 פעמים, כשכעולה מן ההבהרות שנמסרו לבית המשפט, בחלק מן הפעמים היו שיחות ובחלק לא. בגין מעשים אלה הורשע הנאשם רק בחבלה במזיד לרכב ובהטרדה באמצעות מתקן בזק, וכתב האישום תוקן מבחינת הוראת החיקוק השלישית, אלא שכאמור, מדובר במעשים שיש בהם, בפרק הזמן שבוצעו פגיעה לא מבוטלת בשלוות הנפש, בכבוד ובזכות שלא להיות מוטרת מבחינתה של המתלוננת, כמו גם פגיעה קניינית מוחשית.

מבחינת האינטרס הציבורי, כאשר מדובר בהתנהגות שיש בה ביצוע עבירות תוך הליך גירושין מתמשך, קיים אינטרס שמבצע ההתנהגות ייתן את הדין ויועבר מסר ברור בדבר הנפסדות שבהתנהגות כזו.

לעניין הפגיעה בנאשם ובאופק חייו - אני לוקחת בחשבון את העובדה שהנאשם בן 41, תפקודו ביתר מישורי החיים תקין ונורמטיבי, הוא נעדר הרשעות ולא תלויים נגדו תיקים פתוחים. אני לוקחת בחשבון גם את העובדה שהנאשם ער לחומרת מעשיו, הביע בפני שירות המבחן ובפניי בוושה וצער על התנהגותו התוקפנית ואף לקח אחריות, במידה כזו שניגש להליך טיפולי בו הוא מתמיד תקופה ארוכה. לקחתי בחשבון גם את העובדה שעל אף שהליכי הגירושין טרם הסתיימו, לא קיים כיום קשר, לפחות בחודשים האחרונים בין הנאשם לבין המתלוננת.

לעניין הפגיעה הקונקרטית שעלולה הרשעה להסב - הובהר כי הנאשם הוא נהג מונית. באת-כוח הנאשם הוסיפה

וטענה, כי מדובר במי שמשמש כנהג הסעות של דיילי אל-על ונדרש להציג תעודת יושר או אסמכתא בדבר העדר הרשעה. לא הוצגה לעניין טענה זו כל אסמכתא המאששת את הנטען, הן ברמה העובדתית והן מבחינת מדיניות חברת אל-על, ואף לא הובהר מה נפח הנסיעות שמבצע הנאשם עבור חברת אל-על, אשר אותן לפי הנטען לא יוכל להמשיך ולבצע. אכן, הרשעת הנאשם עלולה בעתיד להקשות על הנאשם ככל שיבקש לבצע הסעות ציבוריות, עם זאת, מדובר בנאשם שיש ברשותו רישיון וכידוע, ההליכים המנהליים לביטול רישיון שונים בשיקוליהם מאלה הנוגעים למי שמבקש לקבל רישיון. אציין עוד, כי כידוע, לגורמים האחראיים קיים שיקול דעת ויש להניח כי נסיבות המעשים בגינם הורשע הנאשם ילקחו בחשבון בקבלת ההחלטה על-ידי הגורמים האחראיים.

בסופו של דבר, אף כי נוכחתי שיש פוטנציאל לפגיעה מסוימת שהיקפה לא ברור בעיסוקו של הנאשם, אני סבורה כי נוכח הנסיבות שתוארו לעיל לעניין אופי המעשים, לא מתקיימים הטעמים החריגים המצדיקים המנעות מהרשעה. לפיכך, ההרשעה של הנאשם נותרת על כנה.

כל הטעמים לקולא שצוינו לעיל, מהווים נסיבות רלוונטיות לצורך גזירת הדין.

אציין, כי לעניין מתחמי הענישה, אני רואה במעשים משום אירוע אחד, שהמתחם לגביו, בגלל כמות השיחות וההתנהלות בכללותה, נע מתקופת מאסר קצרה שניתן לרצותה בעבודות שירות ועד 6 חודשי מאסר. במקרה שלפניי, אני סבורה כי מתקיימים מאמצי שיקום והליכי שיקום אינטנסיביים וממושכים המצדיקים סטיה ממתחם הענישה ומצדיקים הסתפקות בעונש צופה פני עתיד לצד צו של"צ, בהיקף נכבד מעט יותר מזה שצוין בהמלצות שירות המבחן, ולצד צו מבחן.

הנאשם נתן הסכמתו לצו השל"צ ולצו המבחן.

כמו כן, אני סבורה כי נוכח הפגיעה, יש מקום לפיצוי שישקף הן את הפגיעה הקניינית והן את הפגיעה בשלוות נפשה של המתלוננת ואת הטרדתה.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, לתקופה של שנתיים והתנאי שהנאשם לא יעבור את העבירות בהן הורשע וכן עבירה של איומים כלפי המתלוננת.

2. פיצוי למתלוננת, עדת תביעה 1 בסך 4,000 ₪, אשר ישולם ב- 4 תשלומים, חודשיים, שווים ורציפים כשהראשון בהם ביום 01.01.15. לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת החיוב לפירעון.

המזכירות תשלח עותק מגזר-הדין למתלונן, אשר ימסור לה במישרין את פרטי חשבון הבנק

וסניף הבנק.

3. בהסכמת הנאשם, ניתן בזאת צו מבחן לתקופה של 12 חודשים. **מובהר לנאשם, כי אם לא ימלא אחרי תנאי**

עמוד 3

הצו, מוסמך בית-המשפט לחזור ולגזור את דינו.

4. בהסכמת הנאשם, ניתן בזאת צו של"צ בהיקף של 140 שעות.

הצו יבוצע ב"עזר מציון" בת-ים, בסיוע בחלוקת מזון למשפחות נזקקות ויושלם תוך שנה. **הובהרה לנאשם סמכות בית-המשפט לחזור ולגזור את דינו, אם לא יקיים אחר תנאי הצו.**

5. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ט"ז כסלו תשע"ה, 08/12/2014 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת